Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Andersen, H. C.
Titel:	Udrag fra Skyggebilleder
Citation:	Andersen, H. C.: ”Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831”, i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682772576/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)
Anvendt udgave:	Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

bygget Rede i Hullet, lagt Æg og klægget Ungerne ud. Ja, det troer Du vel er Løgn, min Konge?«

»Nei saa mæn gjør jeg ei! den menneskelige Kunst gaaer vidt; hvorfor skulde Din Moder ikke kunde have saadan en Lade?«

Saaledes gik det fort, men Prindsen fik hverken Riget eller den deilige Prindsesse; de tæredes derfor begge hen af Sorg og Længsel, thi Kongen havde svoret: »Ingen faaer min Datter, uden han kan sige mig en Løgn!«

Aldrig kunde dog hans gode Hjerte troe en saadan; ja, da han tilsidst døde og kom ned i den store Marmorkiste, fik han dog ingen Ro og man siger, han vandrer endnu om paa Jorden, som en usalig Aand, fordi han aldrig fik sin Længsel stillet.«

Saalangt var jeg kommen i Historien, altsaa til Enden, da bankede det paa min Dør; jeg raabte: »Herein!« – og – tænk min Overraskelse! der stod den gamle Konge for mig, med Krone paa Hovedet og Scepter i Haanden.

»Jeg hørte Dig memorere mit Livs Historie«, sagde han, »og dette har kaldt mig til Dig. Veed Du maaskee en Løgn, der kan skaffe mig Ro i Graven?«

Jeg søgte at fatte mig, sagde hvorledes jeg var kommen til at fortælle mig selv hans Levnet og Bedrifter, og nævnede nu: »Drei Tage aus dem Leben eines Spielers«.

»Fortæl mig den!« sagde han »jeg holder meget af det Frygtelige; jeg er jo selv, som Aand, frygtelig paa mine gamle Dage!«

Jeg begyndte at fortælle, gik Scene for Scene igjennem, og viste ham dette Malerie af Menneskelivet; da forklaredes hans Træk, han greb min Haand og sagde i Begeistring: »Det er en Løgn min Søn! Saaledes gaaer det ikke til i Verden; men nu er jeg forløst! Takket være Du, der fortalte mig dette! takket være *Luis Angely*, der bragte det paa Scenen, men velsignet være *Victor Ducange*, der lavede den. Nu faaer jeg Ro i Graven!« – og derpaa forsvandt han.

Det kunde blive et deiligt Stykke, tænkte jeg, om denne Historie blev dramatiseret. Hvilke Characterer! især den gamle Konge, der slet ingen har; hans barnlige Tiltro til Verden; den ulykkelige Prinds, der røg af Pinden, skjøndt han i 9 Aar havde lagt sig efter Løgnen; Prindsessen, der ingen Mand fik, ogsaa Aanden, den gamle Konge, der tilsidst bliver forløst ved et Tydsk Melodrama. Ja, jeg forudseer det, det bliver dramatisk, thi det er det!